

Toen stond Jacques op, trok den valen flambard dieper over het voorhoofd, en volgde den conducteur, strompelend over de waterstoven.

Klets! werd het portier dichtgeslagen, zoodra hij er uit was.

— Klaar achter!... riep een schrille stem.

Dan — het luiden eener bel — een doordringend gefluit — en met groote zuchten schoof de trein weg, de duisternis in.

Hij stond met een gevoel van versuffing, gedachteloos den trein na te kijken tot het leeg werd om hem heen. Dan trok hij zijn hoofd tusschen de schouders en liep een paar maal langs de vensters van de wachtkamers, geheel besluiteloos. In de restauratie IIe klasse zag hij een heer tegen het buffet staan leunen, die met een welbehagelijk gezicht in kleine teugjes een glas dampend vocht leeg dronk. Onwillekeurig drukte Jacques de hand op zijn leegen porte-monnaie, prevelde een vloek en liep terug in de richting van den verdwenen trein.

Het vroom hard — de bestrating van het perron gaf een hollen klank bij elken voetstap.

Hij liep door. Buiten de overkapping gekomen, zag hij dat het een beetje gesneeuwd had; de wind blies snerpend en voerde nog enkele sneeuwvlokken aan: hij voelde iets koude, nats op zijn wang.

Vóór hem lag de spoorbaan, een breede, rechte, witte strook, met twee zwarte lijnen, die verderop wegdoezelden. Behalve het gegier van den wind, met rukken aanzettend, geen geluid. De hemel was aschgrauw, zonder een lichtplek. De telegraafpalen stonden als doellooze posten, geen draad was zichtbaar.

Voor hem lag de spoorbaan.

Jacques bibberde. Hij voelde den fellen wind door zijn kleeren dringen tot op zijn huid. Hij kreeg behoefte aan beweging en draafde een eind de baan